

LŪGŠANU KAREIVJI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 2:20-23; Dan. 6:10, 11; Ap. d. 20:36; 1. Moz. 5:22-24; 2. Moz. 33:15-23; 2. Moz. 32:31, 32.

ATMIŅAS PANTS:

“Es mīlu To Kungu, jo Viņš klausīja manas lūgšanas balsi. Viņš piegriezta man Savu ausi, tādēļ es Viņu piesaukšu visu savu mūžu” (Ps. 116:1, 2).

Iedomājies, ja tu reti runātu ar savu labāko draugu vai laulāto. Ļoti drīz attiecības izjuktu, un rastos problēma. Tāpat lūgšana ir būtiska daļa no tuvām attiecībām ar Dievu. Tā ir izšķiroša garīgās nodošanās daļa, kas katram no mums ir vajadzīga un kuru var stiprināt. Ja mēs nelūdzam pastāvīgi un bieži, mēs agri vai vēlu novirzīsimies no Kunga. Bībelē mēs uzzinām par dažādiem cilvēkiem, kuri lūdza dažādos veidos. Mēs varam papētīt, kā viņu sadraudzība ar Dievu ietekmēja viņu attiecības ar Viņu; par ko un kā mēs paši varētu lūgt, un kā viņu lūgšanas mainīja citu cilvēku dzīvi. Tā ir patiesība: mūsu lūgšanu dzīve ietekmē ne tikai mūs pašus, bet arī citus. Tāpat kā Bībeles studijas, arī lūgšanas tēma ir gan plaša, gan svarīga un daudz dziļāka, nekā to var izklāstīt divās nedēļās. Šonedēļ mēs apgūsim dažas mācības no tiem, kuri Bībelē lūdza un parādīja, cik stiprām attiecībām ar Dievu būtiskas ir lūgšanas. Mācīsimies no viņu piemēra.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. maijā.

Uzticīgais Daniēls

Daniēls ir viens no lielākajiem Bībeles varoņiem. Mēs zinām arī pirmo stāstu (sk. Dan. 1): “Daniēls cieši apņēmās savā sirdī neaptraipīt sevi ar ēdienu no ķēniņa galda” (Dan. 1:8). Arī Daniēlam un viņa trim draugiem “Dievs piešķīra .. ieskatu un saprašanu visādās gudrībās un zinībās, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus” (Dan. 1:17). Bībele apraksta Daniēlu kā gudru (Dan. 1:20; 2:14, 21, 23, 48), jo viņā bija Dieva Gars (Dan. 4:9, 18; 5:14; 6:3), un Debesis viņu ļoti mīlēja (Dan. 9:23; 10:11). Tā tiek aprakstīts cilvēks, kuram bija stipra, paliekoša saikne ar Dievu.

Dan. 2. nodaļā, kad ķēniņš Nebukadnēcars izdeva nāvēssoda dekrētu visiem Babilonijas gudrajiem, Daniēls meklēja Dieva žēlastību attiecībā uz sapņa noslēpumu (Dan. 2:18). Kad Dievs atklāja ķēniņa sapni Daniēlam, viņš nekavējoties lūdza Dievu.

Izlasi Dan. 2:20-23. Kāpēc Daniēls lūdza, un ko mēs varam mācīties no šīs lūgšanas?

Gadi skrēja, ķēniņi nāca un gāja, bet Daniēls palika par ķēniņu padomnieku un tika raksturots kā tāds, kam bija “spēcīgs gars; un ķēniņš bija nodomājis uzticēt viņam pārvaldīt visu valsti” (Dan. 6:3). “Viņš bija uzticīgs, un viņā netika atrasta ne kļūda, ne vaina” (Dan. 6:4). Neskatoties uz skaudību un ļauniem savvērestības plāniem (Dan. 6:5-9) no viņa līdzgaitniekiem, Daniēla lūgšanu dzīve palika pastāvīga un bezbailīga.

Izlasi Dan. 6:10, 11. Ko šie panti mums atklāj par Daniēlu? _____

Piedzīvojot grūtības, Daniēls lūdza Dievu. Lai gan viņa dzīvībai draudēja briesmas, viņš bija pastāvīgs un neatlaidīgs lūgšanās (trīs reizes dienā, jo tāds bija viņa paradums), un paredzams (pie sava atvērtā loga trīs reizes dienā, metoties ceļos Jeruzalemes virzienā). Viņa lūgšana bija fiziska darbība (viņš zemojās uz ceļiem) un koncentrējās uz pateicību un lūgumiem.

Nemot vērā šo stāstu, cik vāji ir tavi attaisnojumi attiecībā to, kāpēc tu nelūdz Dievu? _____

Lūgšanas stāja

Kad mūsu dzīvē kaut kas noiet greizi, vairums cilvēku piezvana tuvam draugam, lai izkratītu sirdi. Kad mums ir labas ziņas, mēs atrodam kādu, ar ko tajās dalīties. To pašu mēs varam darīt attiecībā uz Dievu. “Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā draugam.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 93. lpp.)

Lūgšana ne tikai uztur mūsu savienību ar Dievu, bet arī parāda velnam, kam mēs piederam. Kad no rīta nometamies ceļos, lai lūgtu, tā ir fiziska deklarācija tumsas spēkiem, ka šajā dienā mēs izvēlamies Dievu. Turklāt, kad mēs lūdzam, Dievs sūta eņģelus mums blakus, un mēs tiekam stiprināti un sargāti no tumšā ienaidnieka (Ps. 91).

Fiziska nomešanās ceļos parāda pazemīgu stāju. Tas tomēr atšķiras no lūgšanas, sēžot krēslā vai guļot gultā, lai gan mēs, protams, varam lūgt arī šādās pozās. Nometoties ceļos Dieva priekšā, mūsu sirds vieglāk Viņam padodas, jo mūsu ķermeņi un mūsu vārdi pasludina, ka Viņš ir visvarens un ka mēs esam tikai Viņa radītie bērni.

Izlasi šos Bībeles pantus un padomā par cilvēkiem, kuri lūdza, nometoties ceļos:

Dan. 6:10, Lk. 22:41, Ap. d. 7:60, Ap. d. 9:40, Ap. d. 20:36. _____

Stāvēšana lūgšanā bija izplatīta prakse Bībeles laikos (2. L. 20:5, 6, 13; 1. Sam. 1:26; Īj. 30:20; Lk. 18:11). Bībele arī atklāj gadījumus, kad cilvēki lūgšanas laikā sēdējuši (2. Sam. 7:18; 2. Ķēn. 4:38). Citi metās ar seju pie zemes Dieva priekšā – lai gan šī poza biežāk bija saistīta nevis ar lūgšanu, bet ar pakļaušanos pārākam spēkam (1. Ķēn. 1:47; Mk. 14:35). Kāda ir tava ierastā poza lūgšanas laikā? Bībele neprasa, lai mēs lūgtu kādā noteiktā pozā, taču pozas ir nozīmīgas, jo tās atspoguļo mūsu bijību, mūsu iekšējās sajūtas un vēlmi padoties Dievam. Daži cilvēki fiziski nevar nomesties ceļos, tāpēc galvenais ir sirds stāvoklis. Ja tu vari nomesties ceļos, bet parasti to nedari, kāpēc gan neizmēģināt to nākamās lūgšanas laikā un pavērot, kā tas ietekmē tavu laiku ar Dievu?

Bībele mūs aicina “lūgt bez mitēšanās” (1. Tes. 5:17), kas nozīmē pastāvību (Kol. 4:2) un neatlaidību (Rom. 12:12). Šodien, kad tu stāvi, sēdi, guli vai ej, vērs savas domas Dieva virzienā un runā ar Viņu kā ar savu draugu. Sāc tūlīt.

Ēnohs staigāja un runāja

Izlasi 1. Moz. 5:22-24. Ko tieši mēs zinām par Ēnohu? _____

Bībele daudz nestāsta par Ēnoha dzīvi, taču mēs uzzinām to, ka viņš trīs simt gadu staigāja ar Dievu, līdz Dievs viņu uzņēma Debesīs. Cik skaisti, ka cilvēka pastāvīgā nodošanās Dievam ir tas, kā raksturot viņa dzīvi! Viena lieta, ko mēs zinām, ir tā, ka Ēnohs noteikti bija “pastāvīgs lūgšanā” (Rom. 12:12, NJKV), neatlaidīgi un ticībā pieaugot savās ikdienas gaitās ar Dievu. Pasaule Ēnoha laikā kļuva arvien ļaunāka, un Ēnohs bija aizņemts, kalpojot Dievam, bet viņš to nebūtu varējis paveikt labi, ja nebūtu dzīvojis Viņā.

“Aktīvas dzīves vidū Ēnohs pastāvīgi uzturēja sadraudzību ar Dievu. Jo lielāks un steidzamāks bija viņa darbs, jo neatlaidīgākas un dedzīgākas bija viņa lūgšanas. Pavadījis kādu laiku starp cilvēkiem, cenšoties viņiem palīdzēt ar pamācību un piemēru, viņš atkāpās vientulībā, lai pavadītu laiku kopā ar Dievu, izsalkumā un slāpēs pēc dievišķām zināšanām, ko tikai Dievs var dot. Šādi sadraudzējoties ar Dievu, Ēnohs arvien vairāk atspoguļoja dievišķo tēlu. Pat bezdievīgie ar bijību skatīja Debesu iespaidu viņa sejā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 86., 87. lpp.)

Dievs neprasa, lai mēs dzīvotu kā vientuļnieki vai mūki, tik ļoti šķirti no pasaules, ka nespētu tai būt par svētību. Mēs tāpat kā Ēnohs varam būt darbīgi un apzināties apkārtējo vajadzības, taču, vienīgi ejot un runājot ar Dievu pastāvīgā, tuvā sadraudzībā, Viņš caur mums var atspoguļot Savu brīnišķīgo raksturu.

Mēs varam lūgt jebkurā laikā un vietā. Nav nevienas vietas uz zemes, kur Dievs mūs neredz vai nedzird (Ps. 139:7-12); Viņš vienmēr dzird mūsu sirds saucienus, lai kur mēs būtu (Iasi R. dz. 3:55-57). Un tomēr ir vērts pieminēt, ka reizēm ir labi lūgt skaļi, nevis tikai domās. Kad mēs lūdzam klusībā, mēs varam vieglāk novērsties, nepabeigt savu domu vai teikumu, un var būt grūtāk saglabāt koncentrēšanos. Bet, kad mēs lūdzam balsī – vai nu čukstus, vai ierastā balsī –, tas ir kā netiešs atgādinājums pašiem sev, ka Dievs ir reāls, ka Viņš klausās un ka mums ir kaut kas konkrēts, par ko ar Viņu runāt.

Šodien ejot savās ikdienas gaitās, kur un kā tu plāno izteikt lūgšanu sadraudzībā ar Jēzu? _____

Mozus, dievbijīgais vadonis

Lai gan Ēnoham acīmredzami bija ļoti ciešas attiecības ar Dievu, daudz plašāks ieskats mums ir Mozus attiecībās ar Dievu, un mēs pat varam lasīt vairākas Mozus sarunas ar Viņu. Ceļojot kopā ar Mozu, caur šī pazemīgā vadītāja dzīves kāpumiem un kritumiem, mēs atkal un atkal redzam, ka vissvarīgākā viņa dzīves daļa un viņa kā dievbijīga vadītāja panākumu noslēpums bija viņa pastāvīgā saziņa un tuvās attiecības ar Dievu.

Izlasi 2. Moz. 33:15-23. Kāds ir sarunas starp Mozu un Kungu saturs un raksturs? _

Iedomājies, kā tas būtu bijis – runāt ar Dievu un dzirdēt Viņa balsi tik skaidri. Brīnums, ka israēlieši paši nemeklēja šādu sadraudzību ar Dievu, bet gan lūdza Mozum viņus uzrunāt (2. Moz. 20:18-21). Tomēr Dievs Mozu šim bija gatavojis jau no viņu pirmās tikšanās pie degošā ērkšķu krūma uz šī paša kalna. Lai gan mēs lasām arī par citām Mozus personīgajām lūgšanām, mēs redzam, ka viņš gandrīz nepārtraukti atradās Dieva klātbūtnē, lūdzot vadību un aizlūdzot par cilvēkiem, kurus viņš vadīja.

Divos gadījumos Mozus aizlūdza par saviem ģimenes locekļiem. Kādos apstākļos šīs aizlūgšanas notika, un kas būtu noticis, ja viņš nebūtu iestājies par viņiem?

Ārons: 2. Moz. 32:1-14, 31-34; 5. Moz. 9:20 _____

Mirjama: 4. Mozus 12:13 _____

Īpašas ievēribas cienīgs attiecībā uz notikumu ar Mirjama ir tas, ka viņa slikti izturējās pret Mozu un parādīja greisirdību. Viņš viegli varēja paiet malā un ļaut Dievam sodīt Mirjama un Āronu, kā viņi bija pelnījuši. Tā vietā viņš bija ātrs piedot un aizlūgt par savas māsas dziedināšanu. Cik spēcīgs Dieva piedodošās žēlastības atspulgs redzams Mozus rīcībā!

Izlasi Mt. 5:44 un Kol. 3:13. Kā tu vari iemācīties darīt to, kas šeit pateikts? Kāpēc ir svarīgi to darīt? _____

Mozus aizlūdz par tautu

Izlasi 2. Moz. 32:31, 32. Ko tas mums māca par Mozu un lūgšanu? _____

Mozus drosmīgi aizlūdza par Dieva tautu atkal un atkal. Mozus vērsās pie Dieva, kad cilvēkiem bija slāpes (2. Moz. 15:25; 17:2-6), kad viņi bija izsalkuši (4. Moz. 11:21, 22), un arī pilnīgā izmisumā (4. Moz. 11:11-15). Kad israēlieši uztaisīja zelta teļu tūlīt pēc tam, kad Dievs bija noslēdzis derību ar tautu, Mozus atminējās: “Jo es baiļojos par dusmām un bardzību, ar ko Tas Kungs gribēja jūs izdeldēt; bet Tas Kungs arī šoreiz mani paklausīja” (5. Moz. 9:19). Kad izlūki atgriezās no Apsolītās zemes, Mozus atcerējās: “. es nometos un biju Tā Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka Viņš jūs izdeldēšot” (5. Moz. 9:25). Kad Levija cilts tika atdalīta no citām ciltīm, lai kalpotu svētnīcā, Mozus atcerējās: “Es sabiju kalnā kā iepriekšējo reizi – četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs mani arī šoreiz paklausīja; Tas Kungs negribēja tevi iznīcināt” (5. Moz. 10:10). Dievs uz klausīja Mozus lūgšanas.

No Mozus dzīves mēs varam daudz mācīties par lūgšanu un uzticēšanos Dievam:

- Mozum bija dziļa mīlestība pret Dievu un skaidrs Viņa rakstura redzējums. Dievs aprakstīja Sevi Mozum 2. Moz. 34:6: “Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā.”

- Mozus bija gan drosmīgs, gan uzticīgs, viņš turējās pie Dieva visā garajā ceļā uz Apsolīto zemi. Lai gan viņš cīnījās tāpat kā mēs visi, Mozus uzticējās Dieva spēkam, klātbūtnei un vadībai savā dzīvē (2. Moz. 33:13).

- Mozus atgādināja Dievam Viņa derību (2. Moz. 32:13), pieprasot Dieva apsoliņumus par labu Viņa tautai (5. Moz. 7:8), un atcerējās Dieva vadību pagātnē (5. Moz. 8:2).

- Mozus pieņēma Dieva atbildes uz savām lūgšanām, vai tās bija “jā” vai “nē”. Būt ciešās attiecībās ar Dievu nenozīmē, ka mēs vienmēr saņemsim to, ko vēlamies (5. Moz. 3:23-29), taču mums tik un tā jālūdz neatlaidīgi (Lk. 18:1-8).

Par kuru cilvēku tev šobrīd vajadzētu aizlūgt? Kas tevi kavē to darīt tieši tagad? ___

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Galū galā mums vajadzētu lūgt, jo mēs tik ļoti mīlam Dievu, ka vienkārši nespējam neizstāstīt Viņam visu: savus priekus un uzvaras, savas nastas un raizes, savus lūgumus un ikdienas vajadzības. “Mēs varam palikt tik tuvu Dievam, ka katrā negaidītā pārbaudījumā mūsu domas pievērsīsies Viņam tikpat dabiski, kā zieds pagriežas pret sauli. Savas vajadzības, savus priekus, savas bēdas, savas rūpes un nedrošību vienmēr nes Dieva priekšā. Tu nevari Viņu apgrūtināt, tu nevari Viņu nogurdināt. Viņš, kurš skaita tavas galvas matus, nav vienaldzīgs pret savu bērnu vajadzībām. [...] Mūsu bēdas un pat to izteikšana vienmēr skar Viņa mīlošo sirdi. Nodod Viņam visu, kas mulšina prātu. Dievam nekas nav par lielu vai smagu, jo Viņš uztur pasaules, Viņš valda pār visu, kas notiek Visumā. Un nekas, kas saistās ar mūsu mieru, nav par mazu, lai Viņš to atstātu neievērotu. Mūsu piedzīvojumos nav tik tumšas nodaļas, ko Viņš nevarētu izlasīt, nav tik lielu sarežģījumu, ko Viņš nevarētu atrisināt. Vismazākajam no Viņa bērniem nevar notikt nekāda nelaime, dvēseli nevar mocīt rūpes vai ielīkšmot prieks, neviena sirsnīga lūgšana nevar izlauzties no lūpām, ko neievērotu mūsu Debesu Tēvs vai uz ko Viņš tūlīt neatsauktos. [...] Sakari starp Dievu un ikvienu cilvēku ir tik nopietni un pilnīgi, it kā nebūtu nevienas citas būtnes virs zemes, kurai arī vajadzīga Viņa modrā gādība, nevienas citas dvēseles, par kuru Viņš nodevis savu mīļoto Dēlu.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 100., 101. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai tu raksturotu lūgšanu kā skaistu vai apgrūtināšu? Kas ir veicinājis tavu skatījumu?
2. Šajā citātā ir daudz dziļu domu. Kura no tām tevi īpaši uzrunā?
3. No trim šonedēļ aplūkotajiem Bībeles tēliem (Daniēls, Ēnohs un Mozus) – kura lūgšanu dzīve tev atbilst visvairāk un kāpēc?

KOPSAVILKUMS:

Lasot par Bībeles lūgšanu varoņiem, var šķist, ka mēs nekad nevarēsim būt tik tuvi Dievam vai tik uzticīgi kā viņi. Bet mēs varam. Mēs varam būt pastāvīgi un uzticīgi kā Daniēls, katru dienu liecot ceļus, neskatoties uz pretestību. Mēs varam kā Ēnohs izvēlēties staigāt un runāt ar Dievu, vērsties pie Viņa pirms katra uzdevuma, uz kuru Viņš mūs ir aicinājis. Mēs varam kā Mozus vadīt tos, kas ir mūsu ietekmes lokā, aizlūdzot par savu ģimeni un savu kopienu, kad izvēlamies palikt Visuvarenā ēnā – mūsu Vadītāja un Drauga klātbūtnē.